

Museo do Pobo Galego

Instituto de estudos das identidades

41a [4] [5] [3] [1]

♩ = 84

Vilares, Piquín, Ribeira de Piquín. Decembro 1979.

1) Car-mi-ñá do meu a-gra-do bo-ni-tá ca-í-a de
 di-se-me que-res a-xi-ñá non se-as-tan-re-ce

variantes estróficas:

1) 2) 3) 4) 5) 6) 7)
 8) 9) 10) 11) 12) 13) 14)

A Fonsagrada I,2,288. Florencio 65.

L: 69a.

*Transcripción orixinal de Dorothe Schubarth publicada no Cancioneiro Popular Galego, recollido por Dorothe Schubarth e Antón Santamarina, editado pola Fundación Pedro Barrié de la Maza, Conde de Fenosa, no 1984.

V 69a

“Carmiña do meu agrado,
bonita cara de rosa,
di se me queres axiña
non seas tan recelosa.”

“Muito ben falas, Manolo,
mismo me deixas pasmada,
pero como es tan pillo
eu non che podó crer nada.”

“Pois pódésmo crer, Carmiña,
que che teño tal cariño,
que me morrerei de pena
si non me caso contigo.”

“Pois logo meu Manoliño,
se o permite San Antonio
casarémonos axiña
pra gozar do matrimonio.”

“San Antonio permitiuno
que ben ve a necesidá
que tanto tu como eu
muito que facer nos dá.”

“O meu galigo (?) ás veces
mesmo me fai rabexar
pero eu hasta que me case
non o quería estrenar.”

“Pois o mesmo fago eu:
Qué boa opinión che temos!
Eu tampouco non a estreno
hasta o día que nos casemos.”

Tuveron unha grande voda
na casa da Carmeliña
i os dous casados de novo
xa se deitaron con día.

O empezala tarea
Carmeliña dixo así:
“Gracias a Dios Manoliño,
que entrou o rei en Madrid.”

“Pois que sexa benvenido
que me parece xeitoso,
queira Dios que nunca case
nin se faga receloso.”